

Χρειαζόμαστε επανεκκίνηση και έχουμε ήδη αργήσει

Συζητώντας για την Αριστερά στην Ελλάδα θα πρέπει να έχουμε επίγνωση ότι συζητάμε ακόμα στο έδαφος της ήττας του 2015, ωστόσο **η πολιτική συγκυρία είναι σημαντικά αλλαγμένη και η κοινωνική κίνηση ανεβασμένη σε σχέση με μια 10ετία πριν.**

Η δετής πλέον κυριαρχία της Δεξιάς δημιουργεί μια κατάσταση ασφυξίας για τα φτωχά λαϊκά στρώματα. Η ΝΔ από τη μία υλοποιεί με επιθετικό τρόπο τους κεντρικούς άξονες μιας ακραίας νεοφιλελεύθερης πολιτικής, σαφώς ενταγμένη στο πολεμοχαρές δυτικό άρμα της ΕΕ και του ΝΑΤΟ και από την άλλη υπάρχει μια σωρεία σκανδάλων απέναντι στην οποία, με ευθύνη της κυβέρνησης και ενοχρήστρωση από το ίδιο το Μαξίμου αναδεικνύεται **μια επιδεικτική ατιμωρησία και ένα τεράστιο έλλειμμα δικαιοσύνης.** Η συνθήκη αυτή **εντείνει την κοινωνική πόλωση,** προκαλεί **από τη μια την εξαχρέωση** του στενού μπλοκ γύρω από τη ΝΔ (βλ. χασάπηδες, φραπέδες κλπ) και από την άλλη την **αγανάκτηση της κοινωνικής πλειοψηφίας.**

Παρά τη φθορά, της η ΝΔ φαίνεται να μπορεί να διαχειριστεί ακόμα το πολιτικό κόστος, κυρίως γιατί δεν έχει συγκροτημένο αντίπαλο. Ωστόσο από τα Τέμπη μέχρι το ΟΠΕΚΕΠΕ και το κίνημα των αγροτών που βρίσκονται ακόμα στους δρόμους, **διαφαίνονται στιγμές απονομιμοποίησης και κλονισμού της κυριαρχίας της και η κοινωνική αγανάκτηση συσσωρεύεται,** βαθαίνει και στρέφεται και πιο συνολικά απέναντι στους θεσμούς. Η αδυναμία της Αριστεράς να επικοινωνήσει με ευρύτερα ακροατήρια και να δώσει μορφή και αιχμές σε αυτή την αγανάκτηση είναι γεγονός.

Στην πραγματικότητα η κρίση τόσο της -μετά το 2015- Αριστεράς όσο και της κεντροαριστεράς (ΠΑΣΟΚ, ΣΥΡΙΖΑ) ενισχύουν τη **ρευστοποίηση του πολιτικού σκηνικού** με τη δυναμική ανάδυση νέων προσωπογών κομμάτων (Τσίπρα, Καρυστιανού, Κωνσταντοπούλου). Κυριαρχεί, έτσι, μια λογική «ούτε Δεξιά ούτε Αριστερά» που έχει σαν αποτέλεσμα να συσκοτίζεται/αποπολιτικοποιείται η συζήτηση και να περιστρέφεται στενά γύρω από τη διαφθορά. Το επόμενο διάστημα, στο φόντο και των ερχόμενων εκλογών **είναι σοβαρός ο κίνδυνος από έναν συνδυασμό αυτών των νέων κομμάτων και της ακροδεξιάς να παραγκωνιστεί κι άλλο η Αριστερά από τον πολιτικό**

χάρτη, γεγονός που δημιουργεί μια συνθήκη επιτακτικότητας.

Είναι επιτακτικό η αριστερά να εμπλακεί ξανά αποφασιστικά με την κοινωνική κίνηση, να ξαναεμφανιστεί με αξιώσεις και φιλοδοξία. Σε καμία περίπτωση δεν αναφέρομαι στην αυτοαποκαλούμενη «αριστερά» του κυβερνητισμού, που την ενδιαφέρει μόνο πότε θα ξανακυβερνήσει, αδιαφορώντας για τις ρήξεις με την αστική πολιτική που απαιτεί ένα πολιτικό πρόγραμμα που δίνει πραγματική εναλλακτική στο λαό και την εργατική τάξη. Ο κυβερνητισμός του ΣΥΡΙΖΑ (και όσων κομματιών του υπερασπίζονται την κυβερνητική θητεία μετά την ψήφιση του μνημονίου το 2015) ευθύνεται πρωτίστως και κυρίαρχα για την ακύρωση της ελπίδας το 2015 και το διασυρμό της Αριστεράς συνολικά. Το να το παραγνωρίζει κανείς αυτό μαρτυρά είτε βολική αδυναμία είτε άρνηση εξαγωγής πολιτικών συμπερασμάτων, το αποτέλεσμα είναι το ίδιο και αποπνέει πολιτικό κρετινισμό.

Από την άλλη πλευρά πιστεύω ότι πρέπει να διαχωριστούμε και από τις κακές πλευρές της κουλτούρας της εξωκοινοβουλευτικής αριστεράς. Της Αριστεράς των 100 προσδιοριστικών επιθέτων που δημιουργούν αυτάρεσκες ταυτότητες για τον εαυτό της, την υπαρξιακή αγωνία ετεροπροσδιορισμού ως η αριστερά της Αριστεράς. Έχουμε ανάγκη μια Αριστερά, που, ενώ είναι ρηξιακή και ριζοσπαστική, την ενδιαφέρει να είναι μαζική και σε νούμερα και σε απεύθυνση. **Πρώτο μεγάλο της καθήκον είναι να οργανώσει την πολιτική και κοινωνική αντιπολίτευση, να της δώσει βηματισμό και να την αναβαθμίσει μέσα από ένα πολιτικό όχημα με καθαρό ριζοσπαστικό στίγμα και στρατηγική.**

Η μονοφωνία στα ΜΜΕ των διαφόρων αποχρώσεων αστικών κομμάτων και οι εξελίξεις γύρω από αυτά δείχνουν ότι έχουμε ήδη μπει σε μια μακρά προεκλογική περίοδο και ότι έχουμε ήδη καθυστερήσει για την αναγκαία επανεξόρμηση των αριστερών δυνάμεων και την επικοινωνία με ευρύτερα ακροατήρια. Το τέλος της κυριαρχίας της ΝΔ και μια άλλη προοπτική προς όφελος των φτωχών, λαϊκών στρωμάτων δεν μπορεί να έρθει ούτε από «άφθαρτα πρόσωπα» (που στο μεταξύ μόνο άφθαρτα δεν είναι τα επιτελεία τους), όπως αυτά που θέλει να ενσωματώσει στο κόμμα της η Μ. Καρυστιανού, ούτε απο Μεσσίες, όπως εμφανίζεται ο Α. Τσίπρας, ούτε από θολά πολιτικά προγράμματα που δεν αρθρώνουν λέξη εναντίωσης στις βασικές πλευρές της κυρίαρχης πολιτικής (την επιθετική στροφή της ΕΕ προς μια πολεμική οικονομία, τις ιδιωτικοποιήσεις, το χρηματιστήριο ενέργειας και την καρτελοποίηση της οικονομίας, την τουριστικοποίηση και την εκτίναξη του στεγαστικού κόστους, το μαρασμό του πρωτογενή τομέα κοκ).

Με βάση τα παραπάνω απαιτούνται τόσο ένα πολιτικό πρόγραμμα πάλης και διεκδικήσεων

σε ρήξη με την κυρίαρχη πολιτική όσο και η επαναστάτευση σε ένα πολιτικό όχημα που θα έχει παρουσία και στο δρόμο και στο κοινωνικό πεδίο. Όσο κι αν έχει προχωρήσει ιδεολογικά η αποπολιτικοποίηση της πολιτικής, η επιθετική/ριζοσπαστική ανασυνταξη και επέλαση της Δεξιάς και της ακροδεξιάς, που εμφανίζεται και θέτει ατζέντα δυναμικά στην Ευρώπη και τις ΗΠΑ, δεν επιτρέπει αυταπάτες. Ο αντίπαλος προετοιμάζεται και ανεβάζει απότομα το επίπεδο της κοινωνικής πόλωσης (η κατάσταση στο εσωτερικό των ΗΠΑ με το ICE είναι ενδεικτική) με τρόπο αναθεωρητικό ως προς τα δεδομένα των αστικών δημοκρατιών των τελευταίων 40 χρόνων. Με ανάλογο τρόπο οφείλει να συγκροτηθεί και το μπλοκ της αντίστασης, της αντιπολίτευσης, της ρήξης.

Το τελευταίο διάστημα μια σειρά συντρόφων και συντροφισσών σε μικρότερες ή μεγαλύτερες ομαδοποιήσεις αποφασίσαμε να κινηθούμε προς την Ενωτική Πρωτοβουλία Μέρα25 - Ανατρεπτική Οικολογική Αριστερά. Μας συνδέουν κοινές ανησυχίες, η ανάγνωση της δυσκολίας της πολιτικής συγκυρίας και του κατεπείγοντος, αλλά και η απογοήτευση από την αδυναμία-αδράνεια του εξωκοινοβουλίου και η τελετουργική επανάληψη του εαυτού του σε όλο και μικρότερους και πιο εσωστρεφείς κύκλους. Έχουμε επίγνωση ότι η νέα συμμαχία που δημιουργείται είτε μέσα είτε γύρω από την Ενωτική Πρωτοβουλία στη σημερινή της μορφή δεν είναι επαρκής, παρόλο που είναι μια σημαντική αφετηρία. Το επόμενο διάστημα θα πρέπει να έχει στον ορίζοντά της **ένα μετωπικό πολιτικό όχημα-εργαλείο πολιτικής παρέμβασης με στόχο να βοηθήσει στη συγκρότηση του κοινωνικού και πολιτικού υποκειμένου** και σε αυτή την κατεύθυνση είναι σημαντική η ενίσχυση με νέες δυνάμεις και νέους αγωνιστές/-στριές.

Είναι δεδομένο ότι μας χωρίζει μεγάλη απόσταση από κάτι τέτοιο και οι δυσκολίες είναι γνωστές. Ειδικά όσον αφορά στους ανθρώπους των δημιουργικών ηλικιών 30-40, με εμπειρία κινηματικών γεγονότων και στράτευσης, που παρέμειναν ενεργοί στην υπόθεση της Αριστεράς μετά την ήττα του 2015, υπάρχει σημαντική κόπωση, συσσώρευση και εμπέδωση της ήττας. Εξάλλου, εδώ και μια 10ετία έχουν επιχειρηθεί διάφοροι πειραματισμοί στους κόλπους της ριζοσπαστικής αριστεράς στην Ελλάδα, με διάφορα ανασυνθετικά εγχειρήματα να συναντούν διαρκώς τα όρια τους. Ωστόσο, **οι αναζητήσεις και οι διαδρομές που ακολουθήθηκαν με στόχο την ανασύνταξη της αριστεράς μετά το 2015 δεν ήταν μάταιες.**

Η Αναμέτρηση, στην οποία συμμετείχα και εγώ μέχρι πρότινος, όταν φτιάχτηκε έθεσε στη συζήτηση μεταξύ άλλων την αναγκαιότητα να γεφυρωθούν σε μια συνεκτική αντίληψη οι διαφορετικές αντιθέσεις εντός της καπιταλιστικής πραγματικότητας: η οικολογική κρίση, ο πόλεμος και ο ιμπεριαλισμός, η άνοδος της ακροδεξιάς και του ρατσισμού, η πατριαρχία και ο μισογυνισμός. **Πιστεύω ότι αυτή η υπόθεση παραμένει έγκυρη.** Πρώτα από όλα αυτό αποδεικνύεται από την

ίδια την πραγματικότητα: ο Τραμπισμός που αυτή τη στιγμή κυριαρχεί στις ΗΠΑ δημιουργεί ένα καθεστώς ταυτόχρονα ιμπεριαλιστικό και νεοφασιστικό, που οξύνει την επιθετικότητα τόσο στον εξωτερικό εχθρό (όπως δείχνει η επίθεση στη Βενεζουέλα, η συνεχιζόμενη γενοκτονία στην Παλαιστίνη, η κορύφωση της έντασης απέναντι στο Ιράν) όσο και στον εσωτερικό εχθρό, δηλαδή τους φτωχούς, τους μετανάστες, τις γυναίκες, τα LGBTQ υποκείμενα κοκ. Ωστόσο, το ζήτημα δεν είναι να διαλέξουμε με ποια πλευρά της επίθεσης θα συγκρουστούμε ούτε να κατασκευάσουμε μια αντι- ταυτότητα με βάση ένα ή περισσότερα από τα παραπάνω στοιχεία, που στερείται πολιτικού σχεδίου και πρακτικής.

Ιδιαίτέρως όμως σήμερα θα πρέπει να τονιστεί η ακόμα πιο μεγάλη αναγκαιότητα για πολιτική δράση και πειραματισμό στο κοινωνικό πεδίο. Οι κινητοποιήσεις για την Παλαιστίνη και ειδικά το March to Gaza είναι ένα επιτυχημένο τέτοιο παράδειγμα. Έπιασε ένα κινηματικό νεύρο απέναντι στη συντελούμενη γενοκτονία, οργανώθηκε γρήγορα και ανοιχτά και συνέβαλε τα μέγιστα στο να οργανωθούν τεράστιας αντανάκλασης αποστολές στην Παλαιστίνη, να χτιστούν διεθνείς επαφές και να ανασυγκροτηθεί το αντιπολεμικό κίνημα στη χώρα. Δεν είναι πανάκεια μια τέτοια λογική, είναι όμως στη σωστή κατεύθυνση. **Πέρα από σωστές αναλύσεις κρινομαστε με βάση τις μάχες τις οποίες δίνουμε και την αποφασιστική υλοποίηση γραμμών που βοηθούν στη μεταβολή του πολιτικού συσχετισμού με βάση τις μεγάλες διαχωριστικές γραμμές της περιόδου.**

Μεταξύ αυτών οφείλει σαφώς κανείς να ξεχωρίσει:

1. Την τεράστια επιθετικότητα της συμμαχίας του πολέμου ΗΠΑ-Ισραήλ-ΕΕ, την πολεμική οικονομία και το μιλιταρισμό που αναμορφώνει συνολικά τη δύση και φέρνει όλο και πιο κοντά το ενδεχόμενο ολοκληρωτικού πολέμου
2. Την κλιματική κρίση και την πιθανότητα κλιματικής κατάρρευσης των οικοσυστημάτων που με τη σειρά της γεννά μεταναστευτικά ρεύματα καθώς προτίστως πλήττει τους φτωχότερους πληθυσμούς
3. Την άνοδο της ακροδεξιάς διεθνώς, του ρατσισμού και του μισογυνισμού τόσο σε ιδεολογικό όσο και σε πολιτικό επίπεδο, που γυρνάει το ρολόι της ιστορίας πίσω σε μια σειρά από κατοχυρωμένα δικαιώματα
4. Την από τα πάνω αντιδραστικοποίηση των θεσμών και μια αναθεωρητική λογική που απογυμνώνει το διεθνές δίκαιο, το σύνταγμα κοκ.

Χρειαζόμαστε μια Αριστερά μετωπική, ενωτική, προγραμματικά αιχμηρή, συγκεκριμένη και κινηματικά ενεργή. Μια τέτοιους είδους λογική απουσιάζει σήμερα από όλες τις

εκδοχές της Αριστεράς, αναδεικνύοντας τη μερικότητα όλων των υπαρχόντων μορφωμάτων αλλά και την ευρύτερη αμηχανία στην οποία βρίσκεται η Αριστερά την τελευταία 10ετία. Την ίδια στιγμή η κοινωνική διαθεσιμότητα υπάρχει, το δείχνουν οι κινητοποιήσεις των Τεμπών, το κίνημα αλληλεγγύης στην Παλαιστίνη, οι κινητοποιήσεις των αγροτών κοκ. Έχοντας εν γνώση μας όλες αυτές τις μερικότητες να τολμήσουμε να τις υπερβούμε. Η ένταξή μας στην Ενωτική Πρωτοβουλία (Μέρα25 - Ανατρεπτική Οικολογική Αριστερά), ένα όχημα που έχει κατοχυρωθεί με επιμονή και αντοχή στην αριστερή πλευρά του πολιτικού χάρτη, σε σύγκρουση με τις διαφορετικές πλευρές της συστημικής αριστεράς (βλ. ΝεΑρ - ΣΥΡΙΖΑ) και παράλληλα με ειλικρινή διάθεση ενωτικής/μετωπικής πολιτικής, σε αυτή την αναγκαιότητα φιλοδοξεί να απαντήσει. Γνωρίζουμε ότι δεν υπάρχουν εγγυήσεις επιτυχίας, γνωρίζουμε όμως καλύτερα ότι όποια/-ος δεν προσπαθεί, έχει ήδη χάσει. Προχωράμε.